

Brúnó és a szerelem tündér (részlet)

Egyszer volt, hol nem volt, **egy nap a kerekerdei tündérek közül Amira, a picike, szertelen kis szerelem tündér nem fért a bőrébe**, képtelen volt figyelni a varázslásórára és folyton csak valami huncutságon járt az esze. **Elbújt a Tündér Kastély egyik üres termébe és titokban ott suhintgatott varázspálcájával össze-vissza**, csak úgy unalomból. Szirmokat varázsolt kis ceruzájára, a szék lábára meg rugókat. Ahogy ugráló székén az ablak felé pattogott **észrevette** **kint a málnabokorban dézsmáló Brúnót, a nagy barna mackót. A huncut tündérlány az ablakpárkányhoz kuporodott és megsuhintotta pálcáját, egyenesen a mackóra. Csakhogy ha élő emberre, vagy állatra suhint Amira a pálcájával, az rögtön végtelen szerelembe esik az első dologgal, amit meglát**, hiszen ez a szerelem tündérek varázsereje! Szegény **Brúnó pórul járt**, mert az első dolog, amit meglátott az egy kövérkés kukac volt, ami éppen lustán mászott a málnabokor egyik levelén. Amikor **Brúnó szerelmes pillantásokkal kezdte fürkészni a kukacot, az rémülten elbújt egy málna mögé**, a szerelmes mackó pedig kétségbeesetten szolongatta, hívogatta őt.

- **Óh, gyere elő, te gyönyörű, kecses, csodálatos szépségű kukac, te kukacok hercegnője!** A tündér kuncogott, majd újra a mackóra suhintott pálcájával és **Brúnó most meg egy gyanútlanul sétáló tetűt kezdett szerelmesen csodálni.**

(részlet Tavasz Tündér és Virágfi című meséből)

tejszínhabbal. **Mikor megvolt minden, Virágfit felöltöztették és elvitték Tavasz Tündérhez. A tündér fiú bekopogott, bocsánatot kért majd az ablak párkányára tette az illatos forró csokikat, amiket a csőröskék készítettek. A finom csokoládé illatra rögtön kijött a tündérlány és mikor meglátta Virágfit, boldogan a nyakába borult. Tavasz Tündér is bocsánatot kért és végre kibékült a két tündér jó barát. A tündér lánynak nagyon tetszett a szép ruhácska, rögtön felvette, pörgött-forgott benne boldogan. Megfogták egymás kezét a tündérek és repülni kezdtek az égen. Egyik fáról a másikra ugrottak és lábuk nyomán napsütés lett, minden kizöldült, kivirágzott. Nevetésüktől letörtek a jégcsapok, elolvadt a hó, és sorra kibújtak az ágakon a bimbók.** A madarak boldog csiripeléssel köszöntötték a tavaszt, a tündérek vidám táncával pedig felébredtek az állatok is. **Kimászott mindenki a vackából és boldogan, integetve üdvözölte a két tündért. Csicsi és a csőrös kis barátok is tátott szájjal nézték a varázslatot, majd ők is táncra perdültek, hangosan kurjongattak, nevettek.**

- **Viszlát tél, Isten hozott tavasz!** - kiabálták bohóckodva miközben önfeledt, vidám körtáncal ugráltak körbe-körbe a zümmögő, virágzó, ébredező Szitakötő Tisztás közepén.

Esti mese Glóriának (részlet)

Egyszer volt hol nem volt, a mesés **Kerekerdőben egy este Csicsi éppen próbálta elaltatni** kis barátját, **Glóriát** a csirkét. Az erdő már gyönyörű sötétkék színbe burkolózott, a fák lombjai között átszűrődött a csillagok fénye, amik lámpásként ragyogtak az égen. Csönd honolt és békesség ezen a tavaszi estén, amikor a Tündérliliomfa utca 3-ban, a nagy pöttyös Gombaházban Csicsi lefektette Glóriát ágyikójába és puha takaróval betakarta. **De a kis csirke nem tudott elaludni.**

- **Jaj, jaj, én félek a sötétben!** - mormolta és egyik oldaláról a másikra fordult.

(részlet Cincin a kiséger című meséből)

Csicsi örömeiben egy nagy pusztit nyomott a kiskukac buksijára és boldogan útnak indultak hárman a kiséger megkeresésére. Berci hamar el is vezette őket Cincinhez. A vadalmafa után a kis patak menti fenyveseknél lakott a kiséger egy szép sárga tulipánmező tövéénél. **Amikor rátaláltak Cincinre éppen nagy munkában volt. Sok kis makkot gyűjtött egy gesztenyehéjba és azt tuszkolta egy fa odvába.**

- Szia Cincin! Elfelejtetted a találkozónkat! - szólt oda Glória.
- Glória, ne legyél ilyen udvariatlan! - csitította őt Csicsi - **Szerbusz Cincin, mit csinálsz? - kérdezte** kissé zavarban a bohóclány.
- Óó, jaj, sziasztok! **Ne haragudjatok rám, hogy így eltűntem, de sürgősen makkot kellett gyűjtenem a családomnak! Itt az ősz, és ilyenkor kell nekünk, egereknek az összes ételmezt összegyűjtenünk télire - mondta Cincin** és így folytatta: - Ha lehull a hó már végünk, nincs több étel! **Nekem pedig etetnem kell huszonhat kiségeret, amíg a tavasz el nem jön!**
- Nahát! - csodálkozott Glória. Te gyűjtöd az ételmezt mind a huszonhat kiségernek?
- Így igaz! Mi rágcsálók, mind ilyenek vagyunk, sok gyerekről gondoskodunk. De **itt van a fényképezőgépem, vigyétek el nyugodtan és fotózzatok, majd tavasszal visszaadjátok. Glóriának** elakadt a lélegzete és hirtelen **nagyon rosszul érezte magát, hogy meg akarta rágcsálni Cincin farkincáját.** Meg orrát és fülecskáját. Megköszönték a fényképezőgépet, elköszöntek a kiségernek, a kukacnak és boldogan hazaindultak a tulipán mezőn át.
- **Látod Glória, nem szabad elhamarkodottan ítélni, milyen rendes kiséger ez a Cincin! Mennyivel fontosabb hogy a családjának ételmezt gyűjtsön, mint hogy velünk játsszon.** És még a fényképezőgépét is kölcsönadta! - mondta Csicsi elgondolkozva.
- **Más állat is gyűjtöget? - kérdezte Glória.**
- Óó, igen! **A méhek virágport, a medvék bogycsapatot, magvakat, a hangyák morzsákat,** sok állat gyűjtöget ételmezt télire. Vannak, akik pedig folyton gyűjtenek valamit. A manók ajándékokat, színes szalagokat, a tündérek pedig boldog mosolyokat.
- **Te is gyűjtesz valamit Csicsi? - kérdezte Glória,** bár sejtette a választ.
- **Én pöttyös dolgokat gyűjtök,** tudod! Van ingem, nadrágom, kalapom, hajgumim és lufim,